[960027]

Nauwerck sc. Mosc.

Calle de la Palma.

OFFICIUM

PROPRIUM

IN FESTO

S. IOANNIS NEPOMUCENI

MARTYRIS

DUPLEX II. CLASSIS CUM OCTAVA.

MEXICI:

ANNO M.DCCC.XXVIII.

APUD ALEXANDRUM VALDÉS, IN VIA SANCTI DOMINICI.

Digitized by the Internet Archive
in 2017 with funding from
Getty Research Institute

https://archive.org/details/officiumproprium01cath

DIE XVI. MAII.

IN FESTO

SANCTI IOANNIS NEPOMUCENI

MARTYRIS

DUPLEX SECUNDAE CLASSIS CUM OCTAVA.

AD VESPERAS.

Antiphona.

[*Tempore paschali additur unum* Alleluia *in qualibet Antiphona, et in* ℣℣. *et* ℟℟].

Interrogábat eum Rex, *cum reliq. de Laudibus, infra. Psalm.* Dixit Dóminus, *cum reliquis de Dominica, et loco ultimi, Psalm.* Laudáte Dóminum omnes Gentes.

Capitulum. *Eccli.* 21. 28.

LÁbia imprudéntium stulta narrábunt, verba autem prudéntium statéra ponderabúntur: in ore fatuórum cor illórum: et in corde sapiéntium os illórum. ℟. Deo gratias.

Hymnus.

INvíctus Heros Núminis
Mergéndus unda flúminis,
Stat fortis in siléntio,
Dum fit sigílli méntio.
Hinc Rex minátur fúnera;
Hinc tortor infert vúlnera:
Manus ligántur fúnibus,
Artus cremántur ígnibus.
Sed haec Ioánnes déspicit,
Nec Regis iram réspicit:
Secréta non vult pándere,
Horret sigíllum frángere.
Stat mutus Agnus ínnocens,
Nil de tegéndis próferens:
Stat: dumque Rex nil élicit,
E ponte Iustum déiicit.

5.

Praeceps ab alto stérnitur,
Undis profúndis mérgitur;
Mersum sed applaudéntibus
Undae salútant ígnibus.
Stellae natant in flúmine,
Illi paréntant lúmine;
Docétque coeli cláritas,
Quae sit Ioánnis cháritas.
Da, sempitérna Trínitas,
Ut in bono sit firmitas;
Aut lacrymárum flúmina
Mergant cadéntum crímina.
Amen.

℣. Sacraméntum Regis abscóndere bonum est.

℟. Opera autem Dei reveláre honorífícum.

Ad Magnificat, Antiphona.

Dedit mihi Dóminus linguam mercédem meam: et in ipsa laudábo eum.

Orátio.

Deus, qui ob invíctum beáti Ioánnis Sacramentále siléntium nova Ecclé-

siam tuam martyrii coróna decorásti: da, ut eius exémplo et intercessióne ori nostro custódiam ponéntes, Beátis, qui lingua non sunt lapsi, annumerémur. Per Dóminum nostrum.

Ad Matutinum, Invitator.

Regem Martyrum Dóminum: * Veníte, adorémus.

Tempore paschali, Invitator.

Exúltent in Dómino Sancti: * Alleluia.

Hymnus.

IN profúnda noctis umbra,
Et gravi calígine
Lustrat aedem flamma munda,
Sic iubénte Númine.
Nocte náscitur Ioánnes,
Astra coelo dévolant:
Nocte mérgitur Ioánnes,
Astra funus appárant.

7.

Hinc cor eius igne flagrans
Fortis urit cháritas:
Hinc ab eius ore manans
Mira prodit suávitas.
Nunc amóre cor bonórum
Ad salútem pértrahit:
Nunc timóre cor malórum
A gehénna rétrahit.
Páuperes solátur aere,
Derelíctis súbvenit:
Non sinit iustos iacére;
Damna famae praepedit.
Per Ioánnis sanctitátem,
O beáta Trínitas,
Méntibus da puritátem,
Corde regnet cháritas.
Amen.

In primo Nocturno, Antiphona.

Erit lumen Israel in igne, et sanctus eius in flamma.

Psalmi de Communi unius Martyris.

Aña. Sanavit Dóminus puerum, et reddidit illum patri eius.

Aña. Puer autem erat minister in conspectu Dómini ante faciem Sacerdotis.

(*Tempore paschali dicuntur tres Psalmi cuiuslibet Nocturni sub prima tantum illius Antiphona addito* Alleluia; *quod dicitur etiam in* ℣℣. *et* ℟℟. *et in Responsoriis post Lectiones.*)

℣. Sacraméntum Regis abscóndere bonum est.

℟. Opera autem Dei reveláre honorífícum.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. *Cap.* 23. 26.

STultus à fenéstra respíciet in domum: vir autem erudítus foris stabit. Stultítia hóminis auscultáre per óstium: et prudens gravábitur contuméliis. Lábia imprudentium stulta nar-

rábunt: verba autem prudéntium statéra ponderabúntur. In ore fatuórum cor illórum: et in corde sapiéntium os illórum. Dum maledícit ímpius diábolum, maledícit ipse ánimam suam. Susúrro coinquinábit ánimam suam, et in ómnibus odiétur: et qui cum eo mánserit, odiósus erit. Tácitus et sensátus honorábitur.

℟. Metuébat Rex Ioánnem: * Sciens eum virum iustum et sanctum.

℣. Et custodiébat eum, et audíto eo multa faciébat, et libénter eum audiébat. Sciens eum virum.

Lectio ii. *Cap.* 28. 21.

FLagélli plaga livórem facit: plaga autem linguae commínuet ossa. Multi cecidérunt in ore gládii, sed non sic quasi qui interiérunt per linguam suam. Beátus qui tectus est à lingua nequam, qui in iracúndiam illíus non transívit, et qui non attráxit iugum illíus, et in vínculis eius non est ligátus. Iugum enim illíus, iugum fér-

reum est: et vínculum illíus, vnículum aereum est. Mors illíus, mors nequíssima: et útilis pótius inférnus, quam illa.

℟. Lex veritátis fuit in ore eius, et iníquitas non est invénta in lábiis eius; in pace et in aequitáte ambulávit mecum: * Et multos avértit ab iniquitáte.

℣. Lábia enim Sacerdótis custódient sciéntiam, et legem requírent ex ore eius. Et multos.

Lectio iii.

PErseverántia illíus non permanébit, sed obtinébit vias iniustórum: et in flamma sua non combúret iustos. Qui relínquunt Deum, íncident in illam, et exardébit in illis, et non extinguétur, et immittétur in illos quasi leo, et quasi pardus laedet illos. Sepi aures tuas spinis, linguam nequam noli audíre, et ori tuo fácito óstia et seras. Aurum tuum et argéntum tuum confla, et verbis tuis fácito statéram, et fraenos ori tuo rectos: et atténde,

ne forte labáris in lingua, et cadas in conspéctu inimicórum insidiántium tibi, et sit casus tuus insanábilis in mortem.

℟. Sepívi aures meas spinis: * Et ori meo feci óstia et seras.

℣. Beátus qui lingua sua non est lapsus, et qui non servívit indígnis se. Et ori.

Glória Patri. Et ori meo.

In secundo Nocturno, Antiphona.

Non quaesívit à Dómino ducátum, neque à Rege cáthedram honóris.

Aña. Loquebar de testimoniis tuis in conspectu Regum, et non confundebar.

Aña. Amplius non videbitis faciem meam vos, per quos transivi praedicans Regnum Dei.

℣. Pone Dómine custódiam ori meo.

℟. Et óstium circunstántiae lábiis meis.

Lectio iv.

IOánnes Nepomúci Bohémiae óppido, unde Nepomucéni cognómen duxit, à paréntibus aetáte provéctis, non sine futúrae sanctitátis praeságio, flammis supra nascéntis domum mirabíliter collucéntibus, ortus est. Cum infans in gravem morbum incidísset, Beátae Vírginis ope, cui natum paréntes referébant accéptum, è vitae perículo evásit incólumis. Egrégia índole piáque institutióne coeléstibus indíciis obsequénte, inter sanctas religiosásque exercitatiónes puerítiam egit. Nam Ecclésiam frequénter adíre, ac Sacerdótibus ad aras operántibus ministráre in delíciis habébat. Zatécii politióribus lítteris ad humanitátem informátus, Pragae vero gravióribus discíplinis excúltus, Philosophíae, Theologíae, sacrorúmque Cánonum magistérium et láuream eméruit. Sacerdótio initiátus, atque à sciéntia sanctórum ad lucra animárum rite comparátus, ministério ver-

bi Dei se pénitus addíxit. Cum ígitur in vítiis extirpándis, et revocándis in viam salútis errántibus, eloquéntiae, et pietátis úberes éderet fructus, inter Canónicos Metropolitánae Ecclésiae Pragénsis cooptátus, mox sibi demandátam Evangélii coram Rege Wencesláo quarto praedicándi provínciam suscépit, eo succéssu, ut Ioánnis suásu multa Rex fáceret, magnóque in honóre eius virtútes habéret. Conspícuas tamen, quas ille óbtulit dignitátes, Dei Servus, ne à divíni verbi praecónio avocarétur, constantíssime recusávit.

℟. Instans oratióni, et ministério Verbi, hortabátur omnes in propósito cordis permanére in Dómino: * Quia erat vir bonus et plenus Spíritu sancto.

℣. Et apponebátur multa turba Dómino. Quia erat.

Lectio v.

REgiis illum eleemósynis in páuperes erogándis praeféctum Ioánna

Regína consciéntiae sibi moderatórem adscívit. Cum autem Wencesláus ab officio institutóque decessísset, atque in vítia praeceps abriperétur, piae vero cóniugis obtestatiónes et mónita graváte ferret; conténdere ausus est, ut in Sacramentáli iudício Sacerdoti crédita Regínae arcána sibi à Ioánne panderéntur. At Dei miníster blandítiis primum, torméntis deínde, et cárceris squallóre tentátus, nefáriae Regis cupiditáti fórtiter óbstitit. Furéntem tamen Wenceslái ánimum cum ab execrándo propósito nec humána nec divína iura deterrérent; suprémum agónem, quem instáre sibi Athléta Christi nóverat, pópulo, in concióne de impendéntibus étiam Regni calamitátibus admónito, non obscúre praenuntiávit. Mox Bolesláviam profectus ad Beátae Vírginis Imáginem antíquo cultu célebrem, caeléste praesídium ad certándum bonum certámen effúsis précibus implorávit. Inde vésperi reverténtem in pervigílio Domínicae Ascen-

siónis Rex è fenéstra conspicátus arcéssit: cumque veheméntius urgéret, et próximam in aquis, si obluctári pérgeret, submersiónem intentáret, Ioánnes invícta constántia terróres minásque refutávit. Itaque Regis império in Moldávam flumen Pragam intérfluens noctu deiéctus, illústrem Martyrii corónam est consecútus.

℟. Dispérsit, dedit paupéribus; * Iustitia eius manet in saeculum saeculi.

℣. Beátus qui intélligit super egénum et páuperem. Iustitia.

Lectio vi.

SAcrílegum fácinus clam patrátum et Mártyris glóriam insígne prodígium divínitus patefécit. Ubi enim exánime corpus secúndo flúmine vehi coepit, ardéntes faces aquis supernatántes et discurréntes apparuérunt. Quamóbrem ex aréna postrídie mane corpus elátum, Canónici deínde, Regis iram nihil timéntes, in Metropolitánam Ecclésiam solémni pompa intulérunt, et se-

pultúrae mandárunt. Cum autem in dies invícti Sacerdótis memória miráculis et máxima fidélium, eórum praecípue qui fama periclitántur, veneratióne crésceret; post annos demum ámplius tercéntos in iurídica recognitióne Córporis, quod sub humo támdiu iacúerat, lingua eius incorrúpta et vívida repérta est, quae sexto post anno Iudícibus à Sede Apostólica delegátis exhíbita, novo prodígio repénte intúmuit, et subobscúrum rubórem in purpúreum commutávit. His ítaque aliísque signis rite probátis, Benedíctus Décimus tértius Póntifex máximus die decimanóna mensis Mártii anno salútis millésimo septingentésimo vigésimo nono primum hunc Sacramentális sigílli Assertórem, arcáni fidem sánguine obsignántem, Sanctórum Mártyrum Catálogo adscrípsit.

℟. Ego scio quóniam intrábunt post discessiónem meam lupi rapáces in vos, non parcéntes gregi: * Propter quod vigiláte.

℣. Et ex vobis ipsis exúrgent viri loquéntes pervérsa, ut abdúcant discípulos post se. Propter quod.

Glória Patri. Propter quod.

In tertio Nocturno, Antiphona.

Igne me examinásti, et non est invénta in me iníquitas.

Aña. Aquae multae non potuerunt extinguere charitatem, nec flumina obruent illam.

Aña. Transívi per ignem et aquam, et eduxisti me in refrigerium.

℣. Dixi: Custódiam vias meas.

℟. Ut non delínquam in lingua mea.

Léctio sancti Evangélii secúndùm Matthaeum.

Lectio vii. *Cap.* 11. ℣. 2.

IN illo témpore: Cum audísset Ioánnes in vínculis ópera Christi, mittens duos ex Discípulis suis, ait illi: Tu es qui ventúrus es, an álium expectámus? Et réliqua.

Homilia sancti Gregórii Papae.

In Evangel. Homilia 6.

DImissis Ioánnis Discípulis, quid de eódem Ioánne turbis dicat, audiámus. Quid exístis vidére in desérto? Arúndinem vento agitátam? Quod vidélicet, non asseréndo, sed negándo íntulit. Arúndinem quippe mox, ut aura contígerit, in partem álteram infléctit. Et quid per arúndinem, nisi carnális ánimus designatur? qui mox ut favóre vel detractióne tángitur, in partem quámlibet ínclinatur. Si enim ab humáno ore aura favóris flaverit, hilaréscit et extóllitur; sed si inde ventus detractiónis erúperit, unde aura laudis veniébat, mox hunc quasi in partem álteram ad vim furoris inclínat.

℟. Cum corriperétur ab illo de omnibus malis quae fecit Rex, adiécit et hoc: * Et inclúsit Ioánnem in cárcere.

℣. Labóro usque ad víncula, quasi male óperans: sed verbum Dei non est alligátum. Et inclúsit.

Lectio viii.

SEd arúndo agitáta vento Ioánnes non erat, quia hunc nec blandum grátia, nec cuiúslibet detractiónis ira ásperum faciébat; nec próspera hunc erígere, nec advérsa nóverant inclinére. Arúndo ergo vento agitáta non erat, quam ab status sui rectitúdine nulla rerum varíetas inflectébat. Discámus ergo, fratres charíssimi, arúndinem vento agitátam non esse: solidémus ánimum inter auras linguárum pósitum: stet inflexíbilis status mentis. Nulla nos detráctio ad iram próvocet, atque ad remissiónem inútilis grátiae nullus favor inclínet. Non nos próspera élevent, non advérsa pertúrbent; ut qui in soliditáte fidei figimur, nequáquam rerum transeúntium mobilitáte moveámur.

℟. Réddidit Deus Iusto mercédem labórum suórum, et dedúxit illum in

via mirábili: * Et fuit illi in velaménto diéi, et in luce stellárum per noctem.

℣. Transvéxit illum per aquam nímiam, inimícos autem illius demérsit. Et fuit.

Glória Patri. Et fuit.

Lectio ix.

ADhuc autem de eius expressióne subiúngitur: Sed quid exístis vidére in deserto? hóminem móllibus vestítum? Ecce qui móllibus vestiúntur, in dómibus Regum sunt. Camelórum enim pilis, ut scitis, vestítus Ioánnes fuísse descríbitur. Et quid est dícere: Ecce qui móllibus vestiúntur, in dómibus Regum sunt; nisi apérta senténtia demonstráre quia non coelésti, sed terréno Regi mílitant, qui pro Deo pérpeti áspera fúgiunt, et solis exterióribus déditi, praeséntis vitae mollítiem et delectatiónem quaerunt?

Te Deum laudámus.

AD LAUDES, ET PER HORAS.

Antiphona.

Interrogábat eum Rex multis sermónibus: at ille nihil illi respondébat.

Psalmus. Dóminus regnávit, *cum reliq. de Laudib. Dominicae.*

Aña. Rex dixit: Ne abscóndas à me verbum, quod te intérrogo. Dixi: Secrétum meum mihi, secrétum meum mihi.

Aña. Affirmábat Rex, se dívitem et beátum factúrum: Non obédio praecépto Regis, sed praecépto Legis, quae data est nobis.

Aña. Tunc Rex accénsus ira, in hunc super omnes crudélius desaeviit.

Aña. Beátus, qui lingua sua non est lapsus, et qui non servívit indígnis se.

Capitulum. Lábia imprudentium, *ut supra in Vesperis.*

Hymnus.

VIx in sepúlchro cónditur,
Signis Ioánnes próditur:
Per crátium repágula
Intérmicant mirácula.
Hìc eius hostes íllico
Pudóre moesti público,
Ultríce dextra Núminis,
Poenas repéndunt críminis.
Hìc damna rerum fléntibus,
Famaeque conqueréntibus,
Abdúcta res revértitur,
Abláta fama rédditur.
Hìc corpus aegritúdines,
Tempus vicissitúdines,
Perículum secúritas,
Mortem fugit mortálitas.
Hìc viva lingua Mártyris,
Sed muta, voce sánguinis
Clamans, ut Abel, ímprobat,
Regíque crimen éxprobrat.
Unius ò da Trínitas
Triúmque simplex Unitas,

Ut, qui Ioánni súpplicant,
Id ímpetrent quod flágitant,
Amen.

℣. Pósui ori meo custódiam.

℟. Cum consísteret peccátor advérsum me.

Ad Benedictus, Antiphona.

Quicúmque glorificáverit me, glorificábo eum: qui autem contémnunt me, erunt ignóbiles.

Oratio. Deus, qui ob invíctum, *ut supra in Vesperis.*

Ad Tertiam, Antiphona. Rex dixit.

Capitulum. Lábia imprudéntium, *ut supra in Vesperis.*

℟. *br.* Sacraméntum Regis, * Abscóndere bonum est. Sacramentum.

℣. Opera autem Dei reveláre honoríficum. Abscóndere.

Glória Patri. Sacraméntum.

℣. Pone Dómine custódiam ori meo.

℟. Et óstium circunstántiae lábiis meis.

Ad Sextam, Antiphona. Affirmábat Rex.

Capitulum. *Eccli.* 28. 28.

SEpi aures tuas spinis: linguam nequam noli audíre, et ori tuo fácito óstia et seras.

℟. *br.* Pone Dómine, * Custódiam ori meo. Pone.

℣. Et óstium circunstántiae lábiis meis. Custódiam. Glória Patri. Pone.

℣. Dixi: Custódiam vias meas.

℟. Ut non delínquam in lingua mea.

Ad Nonam, Antiphona. Beátus.

Capitulum. *Eccli.* 28. 29.

AUrum tuum et argentum tuum confla, et verbis tuis fácito statéram, et fraenos ori tuo rectos: et atténde ne forte labáris in lingua.

℟. *brev.* Dixi: * Custódiam vias meas. Dixi.

℣. Ut non delínquam in lingua mea. Custódiam.

Glória Patri. Dixi.

℣. Pósui ori meo custódiam.

℟. Cum consísteret peccátor advérsum me.

Ad Vesper. Antiphonae et Psalm. ut in i. Vesper. et loco ultimi Psalm. Crédidi.

Capitulum. Lábia imprudéntium, *ut supra.*

Hymnus.

IAm faces lictor ferat, et minántem
Iam ferox ensem, rabidúmque tortis
Vínculis ferrum, sacra ni Sacérdos
Abdita pandat.
Séntiet vires, animaeque magnae
Pródigum pectus, violéntus ira
Non quatit recti sólida tenácem
Mente satélles.
En ruit praeceps tumulátus unda
Martyr, et fluctu plácido siléntem
Náufrágus linguam melióris aevi
Servat in usum.
At superiéctae fácile natántes
Amne discúrrunt, rutilántque circa
Mártyrem flammae: bene gesta plaudens
Ornat Olympus.

Ornat, et linguam rósei instar ignis
Vívidam servans, et adhuc rubéntem,
Indicat quaenam fúerit tacéntis
Grátia linguae.
Sit decus Patri, Genitóque, Sanctum
Spíritum laudent, ab utróque puris
Qui calet flammis, sine fine psallens
Orbis utérque. Amen.

℣. Pósui ori meo custódiam.

℟. Cum consísteret peccátor advérsum me.

Ad Magnificat, Antiphona.

In conspéctu poténtium admirábilis ero, fácies Príncipum mirabúntur me: tacéntem me sustinébunt, et loquéntem me respícient.

Si contingat celebrari de die infra-octavam uno vel duobus diebus, officium erit sicut in festo sub ritu semiduplici: in primo Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente cum Responsoriis eiusdem Festi; in secundo et tertio ut sequuntur.

PRIMO DIE.

In Secundo Nocturno.

Sermo Sancti Gregórii Nysséni Episcopi.

In Orat. de S. Basilio.

Lectio iv.

AN étiam Ioánnem Baptístam cum Ioánne nostro conferémus? At cum divína vox testétur quod ille principátum teneat, proptérea quod inter natos mulíerum étiam ámplius et excelléntius quid habeat quam Prophéta; insánia simul et impíetas fúerit álium ex advérso comparándo oppónere eiúsmodi vitae. Sed tanti ac talis viri vel à tergo venísse, suprémae beatitúdinis cóntinet demonstratiónem. Atque hoc modo ratiónem ineúndo, rem considerémus atque perpendámus.

℟. Instans oratióni.

Lectio v.

NEque móllibus véstibus Ioánnes erat amíctus, neque arúndo erat quae ventis agitarétur: praeferébat item solitúdinem locis cultis et habitátis; et contra in habitátis et cultis locis versabátur. Num quis ígitur reféllet oratiónem, si véritas étiam hoc Ioánni nostro attestétur, ut in his magno Ioánne non inférior sit? Quis enim ignórat quemádmodum mollem et delicátum vitae cultum nóxium et infestum iudicáret, in omni re fortitúdinem atque labórum et molestiárum tolerántiam magis quam res iucúndas sectans: ad solis aestum durátus, frígori se expónens, temperántia corpus exercéndo súbigens: in úrbibus quasi in solitudínibus versans, (quod hóminum congréssus illíus virtútem nihil laederet) et ex solitudínibus urbes efficiens?

℟. Dispérsit, dedit.

Lectio vi.

QUod autem arúndo non esset, quae fácile ad contrárias opiniónes impellerétur, arguménto est ea quam hábuit in ómnibus rebus, quas per vitam cum iudício suscepísset et instituísset, constantia atque firmitúdo. Placúerat ab inítio nihil quicquam possidére et páuperem esse, tamquam petra immóta atque inconcússa stábile ac firmum id iudícium fuit. Concupiscébat per puritátem appropinquáre Deo: mons erat ea cupíditas, non arúndo; numquam enim ad tentatiónem spíritus advérsi flectebátur.

℟. Ego scio quóniam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndùm Matthaeum.

Lectio vii. *Cap.* 11. ℣. 2.

IN illo témpore: Cum audísset Ioánnes in vínculis ópera Christi, mittens

duos ex Discípulis suis, ait illi: Tu es qui ventúrus es, an álium expectámus? Et réliqua.

De Homilía S. Gregórii Papae.

In Evangel. Homil. 6.

QUamvis hoc, quod Ioánnes non esse vestítus móllibus dícitur, per significatiónem intélligi et áliter potest. Móllibus enim vestítus non fuit, quia vítia peccántium non blandiméntis fovit, sed vigóre ásperae invectiónis increpávit, dicens: Genímina viperárum, quis vobis demonstrávit fúgere à ventura ira? Unde et per Salomónem dícitur: Verba sapiéntium quasi stímuli, et quasi clavi in altum defixi. Clavis quippe atque stímulis sapiéntium verba comparántur, quia culpas delinquéntium nésciunt palpáre, sed púngere.

℟. Cum corriperétur.

Lectio viii.

SEd quid exístis vidére in desérto? Prophétam? Etiam dico vobis, et

plus quam Prophétam. Prophétae quippe ministérium est ventúra praedícere, non étiam demonstráre. Ioánnes ergo plus quam Prophéta est, quia eum, quem praecurréndo prophetáverat, étiam ostendéndo monstrábat. Sed quod arúndo vento agitáta esse denegátur, quia non esse vestítus móllibus dícitur, quia prophétae nomen huic impar esse perhibétur: iam quod digne dici possit, audiámus. Séquitur: Hic est enim, de quo scriptum est: Ecce ego mitto Angelum meum ante fáciem tuam, qui praeparábit viam tuam ante te. Quod enim graecè Angelus, hoc latíne Núntius dícitur. Recte ergo qui nuntiáre suprémum Iúdicem míttitur, Angelus vocátur; ut dignitátem servet in nómine, quam explet in operatióne. Altum quidem nomen est, sed vita nómine inférior non est.

℟. Réddidit Deus.

Lectio ix.

UTinam, fratres charíssimi, non ad iudícium nostrum dicámus, quia omnes, qui Sacerdótis nómine censéntur, Angeli vocántur, Prophéta attestánte qui ait: Lábia Sacerdótis custódient sciéntiam, et legem requírent ex ore eius, quia Angelus Dómini exercítuum est. Sed huius altitúdinem nóminis étiam vos, si vultis, potéstis meréri. Nam unusquísque vestrum in tantum súfficit, in quantum grátiam supérnae aspiratiónis accépit, si à pravitáte próximum révocat, si exhortari ad bene operandum curat, si aetérnum regnum vel supplícium erránti denúntiat; cum sanctae denuntiatiónis verba impéndit, profécto Angelus exístit.

Te Deum laudámus.

ALTERA DIE

In secundo Nocturno.

De Sermóne sancti Gregórii Nysséni Episcopi.

Eadem Orat. de S. Basil.

Lectio iv.

POrro dilectiónis erga Deum, quae in Ioánne nostro fuit, constántiam et firmitúdinem solus Apóstolus suis verbis exprímere et indicáre posset; proptérea quod neque vita, neque mors, neque praeséntia, neque futúra, neque áliqua ália creatúra à dilectióne Dei cor eius dimovére atque deturbáre posset; ádeo étiam in ómnibus, quae cum virtúte instituísset, ac sibi sectánda esse iudicásset, nequáquam arundíneus quidam et animo móbili ac mente inconstánti erat: sed per ómnia vita eius in rebus praecláris constántiam in se habébat et stabilitátem.

℟. Instans oratióni.

Lectio v.

LIbere et ingénue lóquitur apud Heródem Ioánnes; item hic apud Wencesláum. Comparémus autem ad ínvicem horum virórum dignitátes. Ille quidem partis cuiúsdam Palaestínae decréto Romanórum permíssum principátum adéptus erat; huius vero impérii términus erat totus propémodum cursus solis. Ac linguae quidem libértas apud Heródem id agébat, atque eò spectábat, ne contra leges ille peccáret in muliércula quadam; sed cupiditátem, útpote légibus vétitam, ut à se coercéret. At advérsus Wencesláum Ioánnis nostri linguae libértas quaenam erat? ut illaesam, intáctam, impollútam síneret esse fidem; cui si fieret iniúria, totíus orbis terrárum scelus atque piáculum exísteret.

℟. Dispérsit dedit.

Lectio vi.

COnferat ígitur aequus rerum aestimátor et principátum cum principatu, et linguae libertátis huius propósitum cum illa cómparet libertáte. Nam illic quidem córpore Heródis scelus circunscribebátur; hìc vero violátio fidei ad totíus humánae natúrae iniúriam redundábat. Ille ad mortem usque persevérat in libertáte sermónis: et símilis huic finis linguae libertátis exístit.

℟. Ego scio quóniam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndùm Matthaeum.

Lectio vii. *Cap.* 11. ℣. 2.

IN illo témpore: Cum audísset Ioánnes in vínculis ópera Christi, mittens duos ex discípulis suis ait illi: Tu es qui ventúrus es, an álium expectámus? Et réliqua.

Homilía sancti Ioánnis Chrysóstomi.

In illud: Salut. Priscill.

QUot dívites erant témpore Heródis, quot poténtes? Et quis in médium prorúpit? quis Tyránnum increpávit? quis contémptas leges Dei ultus est? Dívitum quidem nullus. Sed pauper ille et inops, qui neque lectum, neque mensam, neque tectum habébat; ille inquam solitúdinis inquilínus Ioánnes, ille solus et primus omni libertáte Tyránnum árguit, et adulterínas núptias detéxit; et, praeséntibus ómnibus ac audiéntibus, pronuntiáta senténtia eum condemnávit.

℟. Cum corriperétur.

Homil. 2. ad Popul.

Lectio viii.

AUdísti quid Ioánnes fécerit: Tyránnum vidit, hóminem nuptiárum leges subverténtem; et cum fidúcia in médio foro dicit: Non licet tibi habé-

re uxórem Philíppi fratris tui. Ego autem non ad Tyránnum te duxi, neque ad iúdicem, neque pro núptiis illegítimis, neque pro servis contumélia affféctis; sed pro furóre in Dóminum, aequálem ut castíges, depósco. Ergo, si tibi dixíssem, Reges vel iúdices praevaricántes puni vel córrige, num me insaníre dixísses? Et tamen Ioánnes hoc fecit; ádeo non est id supra nos. Hunc vero saltem consérvum vel aequálem córrige. Et si mori opus sit, castigáre fratrem ne tórpeas. Martyrium tibi hoc est, quóniam et Ioánnes Mártyr fuit. Non sacrificáre iussus fuit, neque Idólum adoráre: sed pro sacris légibus temerátis caput depósuit. Et tu ígitur pro veritáte usque ad mortem conténde, et Deus pugnábit pro te.

℟. Réddidit Deus Iusto.

Lectio ix.

NEc mihi illud dicas frígidum verbum: Quae mihi cura est? Cum

ipso commúne hábeo nihil. Cum diábolo solo commúne nihil habémus; cum ómnibus autem homínibus multa habémus commúnia. Eiúsdem enim nobíscum natúrae partícipes sunt, eámdem hábitant terram, eisdémque alúntur nutriméntis, eúmdem habent Dóminum, eásdem cepérunt leges, ad éadem nobíscum bona invitántur. Ne ígitur dicamus, quod nihil commúne cum ipsis habeámus: satánica est ista vox, diabólica inhumánitas.

Te Deum laudámus.

DIE XXIII. MAII.

OCTAVA SANCTI IOANNIS NEPOMUCENI.

Duplex.

In primo Nocturno, Lectiones de Scriptura occorrente.

In secundo Nocturno-

Sermo sancti Ioánnis Crysóstomi.

De peccatis non evulgand.

Serm. 57. *Lectio iv.*

NOn haec medicamentórum istórum praecípua laus est, quod ánimas sanent, quod témporis longinquitáte non corrumpántur, quod à morbis non vincántur, quod eórum utílitas gratis propósita sit, quod ex aequo divítibus et paupéribus páteat medicína; sed et áliud quídpiam nihilóminus his boni habent. Quodnam illud tandem est? quod nos ad hanc médici officinam venientes non divulgámus. Nam illi quidem, qui ad profánas medicórum officí-

nas ábeunt, multos habent vúlnerum expectatóres; hic vero non ita fit: sed cum innumeros videámus aegrótos, occúlte illos curámus. Neque enim in médium addúctis peccatóribus, eórum deínde peccáta divulgámus.

℟. Instans oratióni.

Lectio v.

HOc vero non mediócriter íllis prodest. Nam cum vulgi existimatióni simus addícti, quámdiu quidem latére nos putamus, qui mali sumus, fieri meliores studémus: postquam autem ómnibus innotúimus, et solátium illud ex occultatióne perdídimus; eo magis impudéntes ac negligentes evadimus. Et quemádmodum, quae deteguntur úlcera, sempérque frígido aëri exponúntur, acerbióra fiunt; ita quoque ánima peccáti rea, si coram multis, ob ea quae deliquit, reprehendátur, impudéntior evádit. Ne ígitur hoc accíderet, clam vos sermo curávit.

℟. Dispérsit, dedit.

Lectio vi.

ATque ut intelligátis, ádmodum útilem hanc ocúltam esse medéndi ratiónem, audíte quid Christus dicat: Si peccáverit in te frater tuus, córripe eum. Et non dixit inter te et civitátem, neque inter te et pópulum; sed inter te et ipsum solum. Sit sine téstibus accusátio, inquit, ut facilior fiat mutátio in mélius. Magnum ergo bonum est, si non públicè fiat cohortátio: súfficit consciéntia, súfficit incorrúptus ille iudex. Non ita tu peccatórem reprehéndis, ut ipsíus consciéntia (quippe quod aspérior illa sit accusátor), neque delícta eius accurátius nosti. Noli ergo vulnus vulnéribus áddere, dum auctórem peccáti divúlgas; sed semótis árbitris admonitiónem adhíbito.

℟. Ego scio quóniam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndùm Matthaeum.

Lectio vii. *Cap.* 11.

IN illo témpore: Cum audísset Ioánnes in vínculis ópera Christi, mittens duos ex Discípulis suis, ait illi: Tu es qui ventúrus es, an álium expectámus? Et réliqua.

Homilía sancti Ioánnis Chrysóstomi.

In var. Matth. loc. Homil. 16.

TEnui, inquit, Ioánnem, et álligans pósuit eum in cárcere. Herodes, te petit causa, te árguunt víncula, te carcer accúsat, te divúlgat prodúcta in públicum poena. Ioánnes iniuriátur: causam custódiae qui requírit, in te ínvenit quod púniat, et in Ioánne quod dóleat. Ioánnes orbi notus, famae virtúte cógnitus, celebratíssimus sanctitáte, dum áttrahit ad se inquisitóres

iniúriae, facit ut tuus cunctis innotéscat incéstus; agit ut te hábeat confúsio pública, quam corrígere non váluit secréta corréptio et priváta. Heródem Ioánnes mónitis, non accusatióne, pulsávit, útpote amátor castitátis, quem corrígere vóluit, non perírе: sed Heródes fácibus libídinis ardens, perírе máluit quam redírе.

℟. Cum corriperétur.

Lectio viii.

ODiósa fit semper libértas. Nam virtus contrária vitiósis, sacrílegis exósa sánctitas, inimíca cástitas impudícis, corrúptis intégritas poena, luxuriósis advérsa frugálitas, crudélibus dura semper misericórdia, ímpiis píetas non ferénda. Probat hoc Evangelísta, cum dicit: Dicébat Ioánnes, Non licet tibi accípere uxórem Philíppi fratris tui. Ecce unde Heródes furit: malos qui monet, offéndit; incúrrit ódium qui árguit criminósos. Dicébat Ioánnes quod erat legis, quod iustitiae,

quod erat salútis; certe quod erat, non ódii, sed amóris. Ecce qualem consecútus est ab ímpio pro pietáte mercédem.

℟. Réddidit Deus iusto.

Lectio ix.

VOlens, inquit, occídere eum, tímuit pópulum. Fácile déviat à iustítia qui in causis, non Deum, sed hómines formídat. Huic timor peccándi differt facultátem, non aufert voluntátem. Unde étiam quos suspéndit à crímine, avidióres reddit ad crímen: et aestuat ánimo, quoúsque perficiat quod cógitat malum. Solus enim Dei est timor, qui nocéntes córrigit, fugat crímina, innocéntiam servat, pérpetem tríbuit facultátem.

Te Deum laudámus.

MEXICANA.

Praeclarissimi Sacramentalis Sigilli assertoris SANCTI IOANNIS NEPOMUCENI *apud Deum Optimum Maximum patrocinium, praesentissimamque in necessitatibus opem experti Christifideles Dioecesis Mexicanae in Occidentalibus Indiis, non alia ratione grati animi testimonium Patrono optimo ab ipsis exhiberi posse existimarunt, quam ecclesiastici eiusdem cultus incremento. Hinc Reverendissimus Archiepiscopus Capitulo, Clero, ac Populo Civitatis, universaeque Dioecesis morem gerens, Sanctissimum Dominum Nostrum Pium VII. Pont. Max. humillimis datis precibus rogavit, ut praesidium et levamen sibi, ac devotissimo gregi dignaretur afferre, indulgendo praedicatae Dioecesis Clero Saeculari, nec non Regularibus utriusque sexus, qui ad Horas Canonicas tenentur iuxta Mexicanum Kalendarium, elevationem à ritu duplici minore ad duplicem primae classis cum Octava, nec non extensionem Officii et Missae propriae in honorem* SANCTI IOANNIS NEPOMUCENI, *iam adprobati et concessi Regno Bohemiae pro die* 17 *Maii sacra natali eiusdem*, [1] *et per Octavam inde*

---

(1) Aquí hay dos equivocaciones: la una es bien manifiesta, pues todos saben que el Santo Martir no murió el 17 de Mayo sino el 16; por lo que este yerro de pluma no obsta para que se use del indulto apostólico el 16 de dicho mes, que es la mente de su Santidad: *Die* 17 *Maii, natali eiusdem.* La otra consiste en decir, que el Oficio y Misa cuya estension se pide para el arzobispado de Mé-

sequentem. Sanctitas Sua, me infrascripto Sacrorum Rituum Congregationis Secretario referente, attentis peculiaribus circunstantiis animum suum moventibus, et ex speciali gratia in exemplum non afferenda, precibus benigne annuit quoad extensionem Officii et Missae recitandi, ac respective celebrandae, ritu duplici secundae classis cum Octava, servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 11 *Iunii* 1822.

Iulius M. Cardinalis Episcopus Ostiensis et Velitern. de Somaglia, Sanctae Ecclesiae Vice-Cancelarius, et S. R. C. Praefectus.

EX AUDIENTIA BEATISSIMI.

Beatissimus Dóminus noster LEO PAPA XII. *clementer indulsit, ut omnes utriusque sexus Christifideles, vere poenitentes, confessi, sacraque communióne refecti, quamlibet, sive Collegiatam, seu*

---

xico, estaban ya aprobados y concedidos para *el reino de Bohemia.* Como bien se advierte por todos los Breviarios y Misales, para Bohemia no hay tal concesion, y en este reino solo tiene el Santo lo mismo que en España, y nada mas. El oficio propio que antecede, y la Misa tambien propia, y que igualmente se ha impreso en esta oficina, estaban aprobados y concedidos á sola la república de Venecia; mas esta equivocacion es de puras palabras, y no influye en la sustancia de la concesion, supuesto que su Santidad permite el uso de *Oficio y Misa propios*; y no habiendo otro ni otra, éste y esta se entienden ser los concedidos. Así lo decretó el Illmô. Cabildo, Gobernador del Arzobispado, de conformidad con el dictámen de su Promotor Fiscal, en auto de 6 de Julio de 1827.

Parochialem, ex Mexicanis Regionibus, Ecclesiam, die, qua ibi festum SANCTI IOANNIS NEPOMUCENI *celebrábitur, devote visitantes, ac per aliquod témporis spatium, iuxta mentem Sanctitatis suae pie orantes, plenariam indulgentiam, incipientem à primis Vesperis usque ad ipsius diei solis occassum, consequantur. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione, et cum facultate eamdem indulgentiam in suffragium fidelium defunctorum applicandi. Datum Romae ex Secretaria Sacrae Congregationis Indulgentiarum. Die vigéssima séptima Septembris, anni milléssimi, octingentéssimi, vigéssimi sexti.*

CARD. NARO

A. ARCHIEP. TRAPENT. S. C. R. SECRETARIUS.

Quem Bohemi concivem suum, et arcani Sacramentalis assertorem, Patronum venerantur, SANCTUM IOANNEM NEPOMUCENUM; *illius iugi praesidio iuvari persentiunt Americae Septentrionalis Populi, praesertim vero ii, qui fines incolunt Tlaxcalensis Dioecesis, quorum erga Sancti Martyris memoriam devotissimi ac religiosissimi animi sensus ubique diffussi, merito eiusdem festum ecclesiastico ritu duplici secundae clasis celebrandum à Sancta Sede dudum obtinuisse laetantur. Verum nova indiesque luculentissima beneficia experti, nova etiam et peculiaria gratitudinis obsequia praestolari videntur. Hinc Reverendissimus Episcopus Angelopolitanus, una cum Ecclsiae praefatae Capitulo, universaeque Dioecesis Clero*

et Populo, Sanctissimum Dóminum Nostrum Pium VII. Pontificem Maximum exorarunt, ut liceat in posterum Sancti Martyris festum celebrari ritu duplici primae clasis cum Octava, idemq. officium recitare, ac Missam legere, prout in Regno Bohemiae ex Apostolica obtinet concessione. Sanctitas sua ad mei infrascripti Sacrorum Rituum Congregationis Secretarii relationem, precibus benigne annuens; ex speciali gratia nullo unquam tempore in exemplum afferenda, extendit ad universae Dioecesis Tlaxcalensis Clerum Saecularem, et ad Regulares utriusque sexus Kalendario Dioecesis utentes, officium cum Missa iam approbatum pro Ecclesia Metropolitana Pragensi, recitandum tamen ritu duplici secundae clasis cum Octava, servatis Rubricis, contrariis non obstantibus quibuscumque. Die undécima Iunii anni milléssimi octingentéssimi vigéssimi secundi.

Iulius M. Cardinal. Episcop. Ostiens. et Velitern. de Somaglia, Vice--Cancelarius, et Sacr. Congreg. Rit. Praefectus.

1374-643 c.1